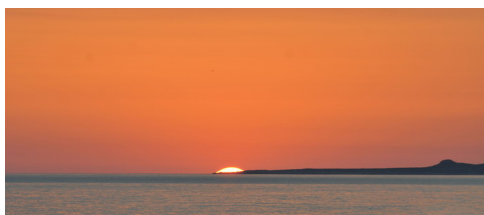

Φίλη, με την οποία εκ των πραγμάτων και εκ των συνθηκών πολιτικώς διαφωνούμε, με κάλεσε με τις ευγενέστερες των προθέσεων με διάθεση ευχάριστη, και διατύπωσε ένα κομπλιμάν, μια φιλοφρόνηση, για τα κείμενα που διάβασε, προσφάτως, εδώ. Το συνόδευσε με ένα σκαμπρόζικο σχόλιο του τύπου: *«Εσείς, οι αριστεροί γράφατε, πάντα, καλά»*.

Χωρίς να έχει κανένα ενδιαφέρον η αποκάλυψη των πολιτικών μου πεποιθήσεων, έχει κάποια σημασία (τουλάχιστον για μένα), το τι πιστεύουν άνθρωποι κοντινοί και μακρινοί και που με κατατάσσουν, στο όποιο αξιακό τους, πολιτικά, σύστημα.
Χωρίς, επίσης, να έχω καμία εξουσιοδότηση, αλλά και καμία υποχρέωση να μιλήσω για την Αριστερά, συχνά νιώθω μια ανάγκη, να εκθέσω μια άποψη για τη δική μου αριστερά. Ενώ τη δική μου πίστη για το τι πρεσβεύει η αριστερά.

Όπου, για να ξεκινήσουμε με απόπειρες ορισμών, η αριστερά (μου) δεν είναι πολιτική τοποθέτηση, μηδέ, και πολύ περισσότερο, πολιτικό σύστημα. Είναι κανόνες συμπεριφοράς. Είναι τρόπος ζωής.

Για να τραβήξουμε δε, από νωρίς τις ιδεολογικές γραμμές, ορίζοντας το χώρο που αναπνέει, οφείλει και να απέχει, όσο μπορεί, από την άσκηση εξουσίας.

Η αριστερά (μου) δεν εχθρεύεται τον πλούτο. Ούτε μισεί τους πλούσιους. Μπορεί να τους περιφρονήσει ή να τους λυπηθεί για την αγριάδα τους, την υποταγή τους τόσο στα πλούτη όσο και στην ξεδιαντροπιά ή την βαρβαρότητα που ενδεχόμενα επιδεικνύουν. Κι' αν τρέφει, ένα και μόνο μίσος είναι για τη φτώχεια, για την κάθε είδους ανέχεια. Ακολούθως δεν συντηρεί δόγματα, προκαταλήψεις, δεισιδαιμονίες, θεότητες. Συζητά και ενίοτε αποδέχεται: Συγγώμες, Διαφορετικότητες, Προτάσεις.

Η αριστερά (μου), πιθανότατα μπορεί να κατηγορηθεί όπως κάποια στελέχη του Κ.Κ.Ε. τις μακρινές, τις σκοτεινές μέρες της μεγάλης αντιπαράθεσης, για τον περίφημο «ντεφετισμό» και το άλλο το διαβόητο «ασταθές στοιχείο», που με τόση χάρη περιέγραψε ο Χρ. Μίσσιος. Για τον μεν ντεφετισμό, απολογείται με τη λογική ότι οι ήττες διαμορφώνουν τον χαρακτήρα, οι νίκες μόνον τον αναδεικνύουν. Στο δε ασταθές στοιχείο, αναφέρεται με την προοπτική πως όλα είναι υπό διαμόρφωση. Οξυδέρκεια και ευαισθησία είναι να ξεκινάς με αμφιβολίες και να καταλήγεις σε βεβαιότητες. Όχι το αντίστροφο.

Η αριστερά (μου) έχει πατρίδα, έχει ρίζες, έχει κάστρα που 'πέσαν. Έχει Ιστορία, Πόνο και Θυσίες. Έχει Μεσολόγγι και Χίο. Έχει μπλόκα στην Κοκκινιά, στην Καλλιθέα. Έχει θάνατο και Θύματα. Έχει γαλανόλευκες που ξετυλίχτηκαν κόντρα στον άνεμο και Ελληνόπουλα που έπεσαν μέχρις ενός. Για την ιδέα της, το όνειρο της. Το Δίκαιο και τη Ελευθερία.

Η αριστερά (μου), επιθυμεί να συντηρεί κι άλλο ένα σύνθημα. Κάπως δυσερμηνευτο, ενίοτε και παρεξηγήσιμο:

«... ή όλοι μας ή κανείς μας»

Η αριστερά (μου) έχει και μοναξιά.
Μέλλον, δεν ξέρω, αν έχει.